HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

[1]וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות האלה וכתיב [2]והנפש אשר תעשה ביד רמה (א)הוקשו כולם לע"ז [א]מה להלן דבר שחייבים על זדונו כרת ושגגתו חטאת אף כל דבר שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת ואלא מונבז שגגה במאי כגון ששגג בקרבן ורבנן [ב]שגגת קרבן לא שמה שגגה ורבנן שגגה במאי רבי יוחנן אמר [ג]כיון ששגג בכרת אף על פי שהזיד בלאו וריש לקיש אמר עד שישגוג בלאו וכרת אמר רבא מאי טעמא דרשב"ל אמר קרא [3]אשר לא תעשינה (בשגגה) ואשם עד שישגוג בלאו וכרת שבה ורבי יוחנן האי קרא דרשב"ל מאי עביד ליה מיבעי ליה (ב)לכדתניא [3]מעם הארץ פרט למומר רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי שמעון אשר לא תעשינה (בשגגה) ואשם (ג)השב מידיעתו מביא קרבן על שגגתו לא שב מידיעתו אינו מביא קרבן על שגגתו: תנן (ד)אבות מלאכות ארבעים חסר אחת והוינן בה (ה)מנינא למה לי ואמר ר' יוחנן [ד]שאם עשאן כולן בהעלם אחד חייב על כל אחת ואחת היכי משכחת לה בזדון שבת ושגגת מלאכות בשלמא לרבי יוחנן דאמר כיון ששגג בכרת אע"פ שהזיד בלאו משכחת לה כגון דידע לה לשבת בלאו אלא לר"ש ב"ל דאמר עד שישגוג בלאו ובכרת דידע ליה לשבת במאי (ו)דידעה (ז)בתחומין (ח)ואליבא דר"ע מאן תנא להא דתנו רבנן שגג בזה ובזה זהו שוגג האמור בתורה הזיד בזה ובזה זו היא מזיד האמור בתורה שגג בשבת והזיד במלאכות או ששגג במלאכות והזיד בשבת או שאמר יודע אני שמלאכה זו אסורה אבל איני יודע שחייבין עליה קרבן או לא חייב כמאן כמונבז אמר אביי הכל מודים בשבועת ביטוי שאין חייבין עליה קרבן עד שישגוג בלאו שבה הכל מודים מאן ר' יוחנן פשיטא כי קא"ר יוחנן היכא דאיכא כרת אבל הכא דליכא כרת לא סד"א (ט)הואיל וחייב קרבן חידוש הוא דבכל התורה כולה לא אשכחן לאו דמייתי עליה קרבן והכא מייתי כי שגג בקרבן נמי ליחייב קמ"ל

וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות האלה. וילפינן בהוריות (דף ח.) זו ע"ז שהיא שקולה ככל המצות וכתיב תורה אחת[י] כל התורה במשמע: **הוקשו.** קרבנות של שגגות של כל עבירות לשל ע"ז מה ע"ז קרבן שלה אינו בא אלא על עבירה גמורה שחייב על זדונו כרת דסמיך ליה והנפש אשר תעשה ביד רמה ונכרתה: **אף כל התורה.** אין מביאין חטאת אלא על דבר שזדונו כרת: **ואלא מונבז.** דאמר לעיל[כ] דמי שהיתה לו ידיעה בשעת מעשה חייב חטאת: **דשגג במאי.** הא גבי חטאת שגגה כתיב[ל]: **דשגג בקרבן.** דיודע שחייב על זדונו כרת אבל אינו יודע שחייב עליה חטאת: **לא שמה שגגה.** עד ששגג בעבירה עצמה: **ורבנן.** דבעו שגגה בעבירה עצמה שגגה במאי קאמרי שגגה בכולה מילתא בלאו וכרת או בכרת לחודיה: **כיון ששגג בכרת אע"ג שהזיד בלאו.** שאז הקרבן על הכרת הוא בא כדאמרן לעושה בשגגה וסמיך ליה והנפש אשר תעשה וגו': **לא תעשינה.** היינו לאו: **מנינא למה לי.** ליתני אבות מלאכות הזורע והחורש כו' למה לי למיתנא ארבעים חסר אחת ליתנינהו ואנן ידעינן דמ' חסר אחת איכא: **שאם עשאן כולן כו'.** וסימנא בעלמא אשמעינן לידע כמה חטאות חייב על חילול שבת אחת: **היכי משכחת לה.** דמיחייב ע"כ לא משכחת לה אלא בזדון שבת דיודע שהוא שבת ושגגת מלאכות דאינו יודע שהמלאכות הללו אסורות דאי בזדון מלאכות ושגגת שבת דיודע שהן אסורות בשבת אבל שכח שהיום שבת הא תנן דאינו חייב אלא אחת לכל שבת וזדון שבת לא הוי אא"כ יודע אחת מהלכותיה דאי לא ידע בחדא מינייהו אין שבת חלוק לו משאר ימים וזה ששגג בכולן אין כאן זדון שבת: **בשלמא לר' יוחנן.** דאמר שגגת כרת שמה שגגה: **משכחת לה.** זדון שבת בלאוין ושגגת מלאכות בכריתות דיודע לה לשבת שהוזהר על הלאוין או של כולן או של אחת מהן: **דידע לה לשבת במאי.** הלא בכולן שגג כסבור שכל ל"ט מלאכות מותרות: **בתחומין.** דאין בקרבן: **ואליבא דר' עקיבא.** דאמר במסכת סוטה (א) תחומין דאורייתא נינהו דתנן בו ביום דרש רבי עקיבא ומדותם מחוץ לעיר כו'[מ]: **זהו שוגג האמור בתורה.** כלומר היכא דשגג בשבת ובמלאכות אין כאן לא דין ולא דיין לקנתר ואין לך שוגג כזה: **הזיד בזה ובזה.** אין לך מזיד כזה: **שגג באחת מהן.** אף זה שוגג וחייבים עליה קרבן: **שבועת ביטוי.** שאוכל ולא אוכל שאכלתי ולא אכלתי חייב עליה קרבן וכתיב ביה ונעלם[נ] דהיינו שוגג הכל מודים בשוגג שלה דאם נשבע שלא אוכל ואכל אינו חייב אלא אם כן שכח שבועתו כשאכל דהשתא שגג בלאו שבה: **הכל מודים מאן רבי יוחנן.** כלומר על כרחין אביי לאו אפלוגתא דמונבז ורבנן קאי דלישמעינן דמודה מונבז בהא (דהא)[ס] שגגת קרבן לא הויא שגגה דמהיכא תיתי והא ק"ו הוא השתא בכל התורה כולה דליכא חידוש בקרבן דידהו אמר מונבז דמיחייב בשגגת קרבן הכא דחידוש הוא דאין בה כרת ומביא קרבן עליה לא כ"ש אלא לרבנן קאמר ואפלוגתא דר"י ור"ל קאי ומאן הכל מודים ר"י דאף על גב דבעלמא קאמר אף על פי שהזיד בלאו הכא בעינן שישגוג בלאו: **פשיטא.** כיון דאליבא דרבנן איפליג דאמרי שגגת קרבן לאו שגגה היא אי בלאו שלה הזיד במאי שגג דע"כ לא קאמר ר"י בעלמא אלא במקום כרת דשגג בכרת: **סלקא דעתך אמינא.** בשבועת ביטוי נמי קאי רבי יוחנן במילתיה דאף על פי שהזיד בלאו ודקשיא לך במאי שגג בקרבן דהואיל וחידוש מודו ביה רבנן:

קמ"ל

מה ע"ז שחייבים על זדונו כרת. [א]וא"ת מ"מ הקישא דשוגג למזיד למה לי דאפילו לא הוי כתיב התם קרא דוהנפש אשר תעשה ביד רמה ילפינן שפיר מע"ז שחייב על זדונה כרת כו' וי"ל דלית לן לאקושה לע"ז אלא במאי דכתיב בההיא פרשה כדמשמע מתוך פירוש הקונטרס ולהכי אצטריך לאתויי הכא והנפש אשר תעשה[ב] תדע דהא לא ילפינן מע"ז דניבעי על זדונו סקילה כע"ז משום דלא כתיב סקילה בההיא פרשה אלא כרת והא דממעטינן בריש פרק בתרא דמכות (דף יג:) פסח ומילה מקרבן אע"פ שיש בהן כרת משום דמה ע"ז דאמר רחמנא לא תעביד והני קום עשה נינהו היינו נמי משום דכתיב והנפש אשר תעשה ביד רמה דמשמע מה שצויתי שלא לעשות וא"ת[ג] רבנן דהכא [ד]ר' עקיבא[ה] ור' עקיבא אית ליה בפ"ק דכריתות (דף ז:) דהאי קרא דמגדף במברך את השם כתיב וי"ל[ו] דלישנא דנקט[ז] הכא הוקשה כל התורה כולה לע"ז נקט אליבא דרבנן דרבי עקיבא[ח] אבל לר"ע אית לן למימר דהוקשה כל התורה כולה למברך את השם[ט] וא"ת ולמונבז האי דרשא דר' יהושע בן לוי מנא ליה ואומר ר"י דנפקא ליה כדדריש רבי בפ"ק דיבמות (דף ט.) ובפ"ב דהוריות (דף ח.) [י]נאמר כאן ונודעה החטאת אשר חטאו עליה ונאמ' ואשה אל אחותה לא תקח לצרור לגלות ערותה עליה[יא]: **אלא למונבז שגגה במאי.** לא מצי למימר ששגג בלאו והזיד בקרבן דאין סברא לחייב[יב] בהזיד בקרבן דלא שב מידיעתו הוא וליכא נמי למימר שגג בלאו וקרבן דסברא הוא דכיון דמקיש[יג] למזיד אפי'[יד] מזיד בכל דבר ושוגג רק בדבר אחד דהיינו בקרבן יש לנו לחייבו א) ומיהו היכא דאיכא סקילה בעינן שיהא שוגג גם בסקילה דאי הוה מזיד בסקילה אין לחייבו בקרבן דכיון דאינו שב מסקילה פשיטא שאפילו היה יודע שחייב גם קרבן שלא היה שב ולא שב מידיעתו הוא ואע"ג דבהזיד בכרת חשיב ליה שב מידיעתו לקרבן[יט] היינו משום[כ] דכרת אפשר בתשובה וקרבן לא אפשר בתשובה[כא] ועוד דגבי כרת שייך שפיר למימר אם היה יודע שחייב כרת עם הקרבן היה שב: **כגון ששגג בכרת אע"פ שהזיד בלאו.** וטעמא דר' יוחנן משום דלא כתיב לאו בהיקשא דר' יהושע ולא כתיב אלא כרת בההיא ענינא ולהכי בעי מ"ט דריש לקיש ולא בעי מ"ט דר' יוחנן וצ"ל דרבי מיירי אליבא דרבנן דאית להו היקשא דרבי יהושע בן לוי[כב] אבל לרבי דנפקא ליה מג"ש דעליה מודה רבי יוחנן דבעי עד שישגוג בלאו וכרת דהא כתיב לאו בההוא קרא ואשה אל אחותה לא תקח וגו': **אמר קרא אשר לא תעשינה בשגגה.** קשה לר"י מנא ליה לריש לקיש דרבנן דרשי הכי ובעו שגגת לאו וליכא למימר דמשמע ליה למדרש קרא הכי דהא ע"כ סבירא ליה דאין סברא לדרוש כן דהא איהו סבר כמונבז כדאמר לעיל ומונבז לא בעי שגגת לאו אלא שגגת קרבן גרידא[כג] דבהדיא תניא לקמן או שאמר יודע אני שמלאכה זו אסורה אבל איני יודע אם חייבים עליה קרבן אם לאו חייב ולא קאמר קרבן ומלקות אם לאו[כד]: **דידע לה בתחומין** ב). לא מצי למימר דידע לה בדאיסי דבההוא נמי חייב חטאת כדפירשתי בפרק קמא (דף ו: בד"ה הא קמ"ל)[כה] [לב]תימה לר"י דלמאי לא קאמר דידע לה לשבת בעשה דכתיב וביום השביעי תשבות וגו' (שמות כג) וכתיב נמי ושמרתם את השבת (שם לא): **עד שישגוג בלאו שבה.** כגון נשבע שלא יאכל ואכל ובשעת אכילה[לג] שכח איסור שבועה[לד] וקרינן ביה האדם[לה] דבשעת שבועה שנשבע היה יודע היטב איסור שבועה אלא שבשעת אכילה היה סבור דמותר לעבור על שבועתו ורש"י פירש דבשעת אכילה שכח שנשבע ואין נראה דאין זה קרוי שגג בלאו שבה במה שאינו נזכר[לו] שנשבע:

הא

עין משפט נר מצוה

ה א מיי' פ"א מהלכות שגגות הלכה ב:
ו ב ג מיי' פ"ב מהלכות שגגות הלכה ב סמג עשין רג:
ז ד מיי' שם ופ"ז ה"ג:

תורה אור השלם

1 וְכִי תִשְׁגּוּ וְלֹא תַעֲשׂוּ אֵת כָּל הַמִּצְוֹת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר דִּבֶּר יְיָ אֶל מֹשֶׁה: במדבר טו כב
2 וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בְּיָד רָמָה מִן הָאֶזְרָח וּמִן הַגֵּר אֶת יְיָ הוּא מְגַדֵּף וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִקֶּרֶב עַמָּהּ: במדבר טו ל
3 וְאִם נֶפֶשׁ אַחַת תֶּחֱטָא בִשְׁגָגָה מֵעַם הָאָרֶץ בַּעֲשֹׂתָהּ אַחַת מִמִּצְוֹת יְיָ אֲשֶׁר לֹא תֵעָשֶׂינָה וְאָשֵׁם: ויקרא ד כז

גליון הש"ס

תוס' ד"ה מה ע"ז וכו' דמשמע מה שצויתי שלא לעשות. עיין בב"ק דף קה ע"ב תוס' ד"ה מאי לאו: שם ד"ה כגון ששגג וכו' אבל לרבי דנפקא ליה מגז"ש. עיין בחידושי הר"ן שבועות דף ה ע"א ובחי' הרמב"ן שם:

תוס' ישנים

א) דהא ודאי ליכא למימר דשגג בכרת דא"כ היינו רבנן ועוד כיון[טו] דמקיש שוגג למזיד בכרת[טז] אית לן למימר[יז] דמכרת אית ליה ידיעה בשעת מעשה[יח] ועוד דשגגת לאו אפילו לרבנן לא חיישינן:

ב) לא מצי למימר דידע לי' בלאו דמחמר למ"ד בפר' בתרא דאין בו חטאת[כו] דכיון דסבור דעצמו מותר בכל המלאכות כ"ש שסבור שאינו מוזהר על בהמתו ולא מצי למימר דידע ליה בהבערה אליבא דרבי יוסי[כז] דהא קתני ליה[כח] במתניתין[כט] וליכא למימר דידע לה בתולדה דכיון דלא ידע אבות כ"ש תולדות וליכא למימר דידע לה בסקילה דאם כן לא שב מידיעתו הוא[ל] ואין סברא לומר[לא] כגון שטעה בשיעורין כגון דסבר דלא מיחייב אלא בהעביר ה' אמות ברשות הרבים או בתופר ג' תפירות וכותב ג' אותיות דלא שכיח שישכח ויאמר מדעתו שיעור שאינו:

מוסף תוספות

א. פרש"י דכתיב בפרשת שלח לך וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות האלה וילפי' בהוריות זו ע"ז ששקולה כנגד כל המצות, משמע מתוך פירושו דמהתם גמר דהוקשה כל התורה כולה לע"ז. תוס' הרא"ש. ב. משום דכרת כתיב בהאי פרשה ודרשי' מה ע"ז שחייבין על זדונה כרת. תוס' הרא"ש. ג. הניחא למ"ד מגדף היינו עובד ע"ז, אלא למ"ד מגדף היינו מברך את השם לא אשכחן בהאי פרשה כרת לגבי ע"ז, דהכי כתיב קרא את ה' הוא מגדף ונכרתה, ואין לומר דהך דרשא דר' יהושע בן לוי כמ"ד היינו עובד ע"ז דהא. תוס' הרא"ש. ד. אליבא. תוס' הרא"ש. ה. מסקי' לה. תוס' הרא"ש. ו. דודאי. תוס' הרא"ש. ז. ריב"ל. תוס' הרא"ש. ח. דרבי יהושע בן לוי משום דס"ל דמגדף היינו עובד ע"ז אמר לה בהאי לישנא. חי' הר"ן. ט. מה להלן בדבר שזדונו כרת דהא כתיב ביה ונכרתה אף כל שיש על זדונו כרת. חי' הר"ן. י. מגז"ש דעליה. תוס' הרא"ש. יא. מה להלן דבר שזדונו כרת ועל שגגתו חטאת אף כאן דבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת. רשב"א. יב. קרבן. תוס' הרא"ש. יג. שוגג. תוס' הרא"ש. יד. הוו. תוס' הרא"ש. טו. דהך קרא. תוס' הרא"ש. טז. כתיב. תוס' הרא"ש. יז. דבעינן. תוס' הרא"ש. יח. דומיא דמזיד. ריטב"א. יט. [ולא אמרי'] דכיון שאינו שב מידיעתו משום כרת שהוא איסור חמור פשיטא שגם משום קרבן לא היה שב, י"ל. תוס' הרא"ש. כ. דקרבן נראה לו חמור יותר מכרת. תוס' הרא"ש. כא. ועדיין אמר לך שאילו היה יודע בעונש הקרבן לא היה עושה. ריטב"א. כב. דנפקא להו מתורה אחת. תוס' הרא"ש. כג. וליכא למימר דאפי' למונבז קאמר עד שישגוג בלא. תוס' הרא"ש. [ועי' מהר"ס]. כד. ואי משמע ליה למדרש קרא הכי מונבז נמי הוה ליה למיבעי שגגת לאו כפשטיה דקרא והקישא דשוגג למזיד נוקמה לכרת, וצ"ע. תוס' הרא"ש. כה. דלא קתני איסי אינו חייב על אחת מהן אלא אסקילה, אבל חטאת חייב על כולם וכו' דלא פליג אמתני' (דכלל גדול) [דהכא] דקתני מניינא למימר דחייב על כל אחת ואחת וכו'. תוס' לעיל ו: כו. לפי שאינו מצווה על שביתת בהמתו אלא במה שהוא עצמו אסור [ולכן]. תוס' הרא"ש. כז. דאמר (לקמן ע.) [הבערה] ללאו יצאת [ואין בה קרבן. ריטב"א.], דהא מתני' פליגא על ר' יוסי. תוס' הרא"ש. כח. הבערה. תוס' הרא"ש. כט. בהדי אבות מלאכות. תוס' הרא"ש. ל. כדפרישית (לעיל אלא למונבז). תוס' הרא"ש. לא. דידע להו לכולהו מלאכות אלא. תוס' הרא"ש. לב. מיהו. תוס' הרא"ש. לג. זכור שבועתו יפה אלא. ריטב"א. לד. שהוא סבור שאין איסור לאו במי שעובר על שבועתו. ריטב"א. לה. אע"ג דאמרינן האדם בשבועה פרט לאנוס האי אדם בשבועה קרינא ביה. תוס' הרא"ש. לו. כלל. תוס' הרא"ש.

מסורת הש"ס

א) [לקמן קנג: ע"ש], ב) יומא פ. הוריות ב. יא. ע"ש חולין ה:, ג) שבועות כו: וש"נ, ד) לקמן עג. [לו:] [לעיל ו:], ה) לעיל ו: לקמן ע: עג. לו: כריתות ב:, ו) [עי' תוספות חגיגה יז: ד"ה דכתיב ותוס' לעיל ו: ד"ה הא קמ"ל], ז) [לקמן ע: עג. קנג: סנהדרין סו.], ח) [סוטה כז: וש"נ], ט) הואיל וחידוש הוא כצ"ל רש"ל, י) [במדבר טו], כ) [דף סח:], ל) [ויקרא ד], מ) [במדבר לה], נ) [ויקרא ה], ס) נ"ל דשגגת. רש"ל,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואליבא דרבי עקיבא דאמר במסכת סוטה. נכתב בלדו דף כז ע"ב ודף ל ע"ב:

מוסף רש"י

וכתיב והנפש אשר תעשה ביד רמה. בעבודת כוכבים משתעי קרא, דתניא בספרי ר"ש אומר בעבודת כוכבים הכתוב מדבר, שנאמר כי דבר ה' בזה, שבזה על דבור ראשון שנאמר בו אנכי ה' אלהיך ולא יהיה לך אלהים אחרים על פני (הוריות ח.). **מעם הארץ.** מעם ולא כל עם, וגבי חטאת כתיב שבא על השוגג (חולין ה:). **פרט למומר.** דאינו מביא קרבן על שגגתו, דאין מקבלין מידו (הוריות ב. יא.). **ר"ש בן אלעזר אומר משום ר"ש.** מכאן אתה למד (חולין שם). **אשר לא תעשינה בשגגה ואשם.** וסמיך ליה או הודע אליו חטאתו אשר חטא והביא אשמו, דמשמע אשר לא תעשינה אם היה יודע שהוא אסור, ושגגה היתה לו וחטא ואשם הוא יביא (שם) משמע שאילו ידע לא עשה, אבל בשגגה עשה ואשם (יומא פ.). **השב מידיעתו.** הפורש ונבדל מתחלה ואין עובר אם היה יודע שהוא אסור, ובתו"כ גרס היושב, שאם היה יודע שהוא חלב היה יושב ומבטל מעבירה זו (חולין שם) ומומר לא שב מידיעתו הוא לפיכך אינו מביא קרבן על שגגתו (הוריות ב.). **מנינא למה לי.** ליתני אבות מלאכות הזורע והחורש כו' למה לי לאשמעינן מנינא, הא מני להו ואזיל (לעיל ו: וכעי"ז לקמן עג:). **שאם עשאן כולן בהעלם אחד חייב על כל אחת ואחת.** ובא להודיענו סכום החטאות שאדם חייב באיסורי שבת בהעלם אחד, ואשמעינן מ' חסר אחת הן ותו לא, שאפילו עשה תולדותיהן עמהן אינו מביא על התולדה היכא דעשאה עם אבוה, דהו"ל כעושה וחוזר ועושה, דכולה חדא עבירה היא (לעיל ו:).

רב נסים גאון (המשך)

דידע להו בתחומים ואליבא דרבי עקיבא. כמה דאמר ר' עקיבא במסכת סוטה בפ' כשם שהמים בודקין אותה [דף כז] בו ביום דרש רבי עקיבא ומדותם מחוץ לעיר, ומקרא אחד אומר מקיר העיר וחוצה אלף אמה. אי אפשר לומר אלף אמה שכבר נאמר אלפים אמה, ואי אפשר לומר אלפים שכבר נאמר אלף, ולמה נאמר אלף ולמה נאמר אלפים אלא אלף אמה מגרש ואלפים אמה תחום שבת. ר' אלעזר בנו של ר' יוסי הגלילי אלף אמה מגרש ואלפים שדות וכרמים. ואמרו בגמרא במאי קמיפלגי מר סבר תחומין דאורייתא ומר סבר תחומין דרבנן.

רבינו חננאל

וקא מפרש ר' יוחנן בטעמא דרבנן כיון ששגג בכרת אע"פ שהזיד בלאו חייב חטאת, ור"ל אמר אינו חייב חטאת עד שישגוג בלאו וכרת. ומותבינן על ר"ל הא דתנן אבות מלאכות ארבעים חסר אחת, והוינן בה מנינא למה לי, ואמר ר' יוחנן אם עשאן כולם בהעלם אחד חייב על כל אחת ואחת, ואוקימנא בזדון שבת ושגגת מלאכות. בשלמא לר' יוחנן כגון שהזיד בלאו, פירוש ידע שהיא היום שבת וידע שהעושה מלאכה (חייב כרת) [עובר בלאו], אמרינן כיון ששגג [בכרת] אף על פי שהזיד בלאו, שגגה היא וחייב חטאת. אלא לריש לקיש דאמר עד שישגוג בלאו וכרת, זדון שבת היכי משכחת ליה. ומשני כגון דידע לשבת בתחומין, אמר אין השבת אסור אלא בתחומין כדכתיב אל יצא איש ממקומו וגו', וכרבי עקיבא דסבר תחומין דאורייתא, כדמפרש בסוטה פרק ה'. ואף על גב דדחי התם, ואמרינן (עירובין ס: א)) לית דחש להא דרבי עקיבא. **אמר אביי הכל מודים בשבועת ביטוי שאין חייבין עליה קרבן עד שישגוג בלאו שבה.** מאן הכל מודים, רבי יוחנן דסבר עד שישגוג בכרת, והאי כיון דלית בה כרת בעי שגגה בלאו. ואמרינן פשיטא, מהו דתימא הואיל וחדוש הוא דלא אשכחן בכל התורה לאו שאין בה כרת שמייתי קרבן, והכא בשבועת ביטוי מייתי קרבן אע"פ שאין בה כרת, הוה אמינא כי שגג בקרבן (נמי) בלבד [נמי] מחייב, קמ"ל דלא מחייב רבי יוחנן עד שישגוג בלאו שבה. **קיי"ל** דכל לאו שבתורה שחייבין עליו מלקות בלבד ואין בו כרת אינו חייב עליו חטאת, וכי אינו חייב חטאת אלא על דבר שזדונו חייב

א) ע"ש דלא מיירי כלל מדין תחומין דאורייתא. אכן מ"מ יש ללמוד מהתם דגם בדין תחומין דאורייתא לא קיי"ל כר"ע ועיין תוס' שם ד"ה לית ודו"ק.